

Дело C-365/23 [Arce]ⁱ

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

9 юни 2023 г.

Запитваща юрисдикция:

Augstākā tiesa (Senāts) (Латвия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

7 юни 2023 г.

Касатор и ищц в първоинстанционното производство:

SIA A

Ответници в касационното и първоинстанционното производство:

C

D

E

[...]

Civillietu departaments (Гражданско отделение)

Latvijas Republikas Senāts (Върховен съд на Република Латвия)

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Рига, 7 юни 2023 г.

Senāts (Върховен съд) [...] [състав на запитващата юрисдикция]

проведе писмено производство относно евентуалното отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз по гражданско дело, образувано по предявен от дружество SIA A иск срещу физическите лица C,

ⁱ Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

D и E, с който иска плащане на възнаграждението, предвидено в договор за предоставяне на услуги за подпомагане на развитието и кариерата в определен спорт, и по което е образувано касационно производство по подадена от SIA A касационна жалба срещу решението на Rīgas apgabaltiesa (Окръжен съд Рига, Латвия) от 22 януари 2021 г.

Предмет на главното производство и релевантни факти

- 1 На 14 януари 2009 г. дружество SIA A, от една страна, и С и неговите родители D и E, от друга страна, сключват договор за предоставяне на услуги за подпомагане на развитието и кариерата в определен спорт (наричан по-нататък „договорът“) с цел постигане на желания резултат, тоест да се осигури на С успешна кариера като професионален спортист. Договорът е сключен за срок от 15 години, тоест до 14 януари 2024 г. Той предвижда, че SIA A предоставя на младия спортист различни услуги (обучение и тренировка, спортна медицина и психология, професионална ориентация (изготвяне, изпълнение и мониторинг на кариерен план, сключване на договори между спортиста и спортни клубове), маркетинг, правни услуги, счетоводство), за които спортистът плаща възнаграждение в размер на 10 % от приходите му по време на срока на договора.

Към датата на сключване на договора С е на 17 години и не е професионален спортист.

- 2 На 29 юни 2020 г. SIA A предявява иск срещу С, D и E за получаване на предвиденото в договора възнаграждение. В исковата молба се посочва следното:

[2.1.] Ищецът е търговско дружество, основано с цел развитие на практикуването на определен спорт и неговите играчи в Латвия. За постигането на тази цел ищецът предлага на спортистите пакетни услуги за развитие на техните професионални умения и кариера чрез сключване на договори, които предвиждат задължение за бъдещи плащания, ако спортистите получават най-малко 1500 евро на месец.

[2.2.] В изпълнение на договора през 2009 г. и 2010 г. ищецът предоставя на С услуги за подпомагане на развитието и кариерата, съдържащи се в приложението към договора. С не използва една част от предлаганите услуги, но се възползва от други, по-специално от индивидуалните и отборните тренировки, ръководени от висококвалифицирани специалисти. За предоставянето на услугите се изисква ищецът да инвестира финансови средства, а С се задължава съгласно клауза 6.1 от договора да плаща на ищеца възнаграждение в размер на 10 %, заедно с приложимия в Латвия данък върху добавената стойност, от всички и всеки един от нетните приходи от съответните спортни дейности, реклама, маркетинг и медийни изяви.

[2.3] Ищецът изпълнява задълженията си по договора, а ответниците нарушават условията на договора и не плащат предвиденото в договора възнаграждение за предоставените услуги. Като се има предвид, че приходите на С от договорите, сключени със спортни клубове по въпросния спорт, възлизат на 16 637 779,90 евро, ответниците трябва да платят на ищеца 10 % от приходите от сключените договори, тоест общо 1 663 777,99 евро.

3 Първоинстанционният и апелативният съд отхвърлят исканията му.

Ищецът подава касационна жалба. За да оспори решението на апелативния съд, който отхвърля жалбата му, тъй като договорът нарушава правилата за защита на правата на потребителите, ищецът [понастоящем касатор] посочва, че договорът принадлежи към договорите за спортисти от категорията „joueurs espoir“ (млада надежда), за които според него не се прилагат правилата за защита на правата на потребителите. В касационната жалба се посочва също, че е необходимо да се отправи до Съда преюдициално запитване относно въпросите, свързани с тълкуването на правото на Съюза, които са неясни и от които зависи изходът на делото.

Релевантни разпоредби от националното право и от правото на Съюза

4 Правна уредба на Европейския съюз:

Харта на основните права на Европейския съюз: член 17, параграф 1 и член 24, параграф 2.

Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (наричана по-нататък „Директива 93/13“): член 1, параграф 1, член 2, букви б) и в), член 4, параграф 2, член 3, параграф 1, член 5, член 6, параграф 1, член 8 и член 8а.

5 Релевантни разпоредби от латвийското право:

[5.1] Civillikums (Граждански кодекс, <https://likumi.lv/ta/id/225418-civillikums>):

186. Родителите представляват съвместно децата си в техните лични и имуществени отношения (съвместно представителство). [...]

223. Бащата и майката са настойници или попечители на ненавършилите пълнолетие свои деца по силата на правото им на упражняване на родителски права.

293. По въпроси, които засягат ненавършилото пълнолетие лице и са в негов интерес, настойникът или попечителят може да сключва всякакъв вид договори и да получава и извършва плащания. Всички тези действия са обвързващи за ненавършилото пълнолетие лице, при условие че

настоятникът или попечителят е действал добросъвестно и не е превишил границите на доброто финансово управление и не са обвързващи за ненавършилото пълнолетие лице след навършване на пълнолетие, освен ако съществуват специални нужди.

1408. Ненавършилите пълнолетие лица не са дееспособни.

[5.2] Patērētāju tiesību aizsardzības likums [Закон за защита на правата на потребителите] (в действащата му редакция към момента на сключване на договора; сегашната и предходните редакции са достъпни на адрес <https://likumi.lv/doc.php?id=23309>):

Член 1. Използвани понятия в закона

За целите на настоящия закон: [...] [...]

3) „потребител“ е всяко физическо лице, което заяви желанието си да придобие, придобива или може да придобие или ползва стоки или услуги, които не са предназначени за неговата търговска или професионална дейност;

4) „доставчик на услуги“ е всяко лице, което при упражняване на своята стопанска или професионална дейност предоставя услуга на потребител; [...]

Член 6. Неравноправни договорни клаузи [...]

(2) Договорните клаузи трябва да бъдат изразени на ясен и разбираем език.

(3) Договорна клауза, която не е договорена между страните, се счита за неравноправна, когато въпреки изискването за добросъвестност, тя създава в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора. [...]

(8) Включените неравноправни клаузи в договори между производител, продавач или доставчик на услуги и потребители са нищожни от момента на сключването на договора, но договорът продължава да действа, когато може да се изпълнява и без неравноправните клаузи. [...]

[5.3] Закон за защита на правата на потребителите (в редакцията му, влязла в сила на 1 юли 2014 г.):

Член 6. Неравноправни договорни клаузи [...]

(2²) Този член не се прилага към договорните клаузи, определящи предмета на договора или отнасящи се до съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и стоките или услугите, от друга страна, при условие че тези клаузи са изразени на ясен и разбираем език. [...]

**Причини, поради които запитващата юрисдикция изпитва съмнения
относно прилагането и тълкуването на правото на Съюза**

- 6 Съдът е тълкувал понятието „потребител“ по различни дела, но към настоящия момент в практиката му не е разглеждана приложимостта на правилата за защита на правата на потребителите в областта на спорта.
- 7 Според *Senāts* (Върховен съд) следва да се вземат предвид следните съображения.

[7.1] Бялата книга за спорта на Комисията предвижда, че спортната дейност е част от приложното поле на правото на Съюза. Условието на конкурентното право и на разпоредбите, отнасящи се за вътрешния пазар, се прилагат към спорта, доколкото той представлява търговска дейност. Спортът е предмет и на други важни аспекти от правото на Съюза, като забраната на дискриминация на базата на националност, условията за европейското гражданство и равнопоставеността между мъжете и жените при наемане на работа. Същевременно спортът има определени специфични характеристики, които често се наричат „особености на спорта“. В съответствие с установената съдебна практика спецификата на спорта ще продължи да се отчита, но не може да се тълкува по начин, който оправдава общо изключение от прилагането на правото на Съюза (вж. Бялата книга за спорта на Комисията от 11 юли 2007 г., COM(2007) 391, точка 4.1).

[7.2] Видно от установената практика на Съда, от гледна точка на целите на Съюза спортната дейност попада в обхвата на правото на Съюза, доколкото тя съставлява икономическа дейност (вж. решение на Съда от 25 април 2013 г., *Asociația Accsept*, C-81/12, EU:C:2013:275, т. 45 и цитираната съдебна практика). С оглед на гореизложеното Съдът е преценил например съвместимостта със свободното движение на работници в рамките на Европейския съюз на задължението на спортист от категорията „*joueur espoir*“ да подпише първия си договор като професионален играч с клуба, който го е обучил, и на задължението да плати изискваното от него обезщетение вследствие на неизпълнението на това задължение (вж. решение на Съда от 16 март 2010 г., *Olympique Lyonnais*, C-325/08, EU:C:2010:143, по-конкретно точка 26), както и други въпроси в областта на спорта (вж. решения на Съда от 25 април 2013 г., *Asociația Accsept*, C-81/12, EU:C:2013:275, по-конкретно точка 45, и от 18 юли 2006 г., *Meca-Medina и Majcen/Комисия*, C-519/04 P, EU:C:2006:492, по-конкретно точка 42, и дело *Royal Antwerp Football Club*, C-680/21, което понастоящем е висящо).

С оглед на практиката на Съда относно посочената по-горе правна уредба в областта на спорта и като се има предвид, че няма конкретна норма, която изключва от приложното поле на Директива 93/13 сключените в областта на спорта договори, които съгласно разпоредбите на посочената Директива могат да се определят като договори, сключени между потребители и продавачи или доставчици, според *Senāts* (Върховен съд) няма причина да се

счита, че разпоредбите на тази Директива не са приложими към договор, сключен между спортен клуб в рамките на неговата стопанска дейност и млад спортист, който все още не е започнал кариерата си на професионален спортист. Обстоятелството, че в практиката в областта на спорта има примери, в които сходни договори не попадат в обхвата на правилата за защита на правата на потребителите, не може да служи като основание да се отказва на потребителите произтичащата от правото на Съюза защита.

В настоящия случай не се отрича, че към момента на сключване на договора младият спортист все още не е започнал професионалната си кариера, тоест все още не е сключил договор с никой клуб по въпросния спорт.

[7.3] Обстоятелството, че лице, което в качеството си на потребител, сключва договор за предоставяне на услуги, впоследствие става продавач или доставчик, също изисква пояснение. Според *Senāts* (Върховен съд) настоящото дело се различава съществено от случаите, за които се отнася практиката на Съда относно прилагането на правилата за определяне на компетентността на съдилищата (вж. решения на Съда от 10 декември 2020 г., *Personal Exchange International*, C-774/19, EU:C:2020:1015, т. 40 и 41, и от 25 януари 2018 г., *Schrems*, C-498/16, EU:C:2018:37, т. 31, 38 и 39). Той счита, че по отношение на приложното поле на правата на потребителите е ирелевантно обстоятелството, че дейността на младия спортист в областта, предмет на договора, впоследствие е придобила съществено професионален характер и това обстоятелство само по себе си не може да лиши получателя на услугите от правото да се позове на качеството си на „потребител“.

[7.4] Необходимостта от отправяне на преюдициални въпроси дали условията за защита на потребителите, предвидени в Директива 93/13, са приложими към този вид договори, сключени между млади спортисти и спортни клубове, е очевидна и предвид съществуващите различия в съдебните практики на държавите членки на Съюза.

Според информацията, с която *Senāts* (Върховен съд) разполага, *Cour d'appel de Paris* (Апелативен съд Париж, Франция) приема с решение от 23 май 2019 г., че баскетболист, сключил в качеството си на бъдещ играч договор за услуги със спортна агенция, въз основа на който агенцията се задължава да води преговори със спортни клубове за сметка на спортиста за сключване на договор с баскетболиста, в замяна на което баскетболистът се задължава да плати на агенцията определена сума, представляваща част от стойността на сключените благодарение на това сътрудничество договори, действа като потребител, а не като продавач или доставчик (*Cour d'appel de Paris*, 2, 23.05.2019 г., № 16/02277). От своя страна, в решение от 7 ноември 2002 г. *Oberlandesgericht München* (Висш областен съд Мюнхен, Германия) приема по спор между млад тенисист и спортна агенция, произтичащ от сходен договор за услуги, сключен между страните по посоченото дело, че по отношение на това правоотношение не се прилагат правилата за защита на потребителите (*[Oberlandesgericht] München*, 07.11.2002 г. — 19 U 3238/02).

С оглед на гореизложеното отговорът на отправените по настоящото дело преюдициални въпроси е от особено значение, за да се осигури еднообразно тълкуване на правото на Съюза (вж. решение на Съда от 6 октомври 2021 г., *Conorzio Italian Management и Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, т. 49).

- 8 В настоящия случай апелативният съд е счел за неравноправна договорната клауза, въз основа на която младият спортист трябва да плаща възнаграждение в размер на 10 % от приходите си по време на срока на договора (15 години).

Senāts (Върховен съд) посочва, че въпросното възнаграждение всъщност е основната насрещна престация, която доставчикът на услугите очаква от получателя на услугите.

За да се определи приложимата към този въпрос правна уредба на Съюза, е необходимо да се установи дали посочената договорна клауза се отнася до основния предмет на договора или до съответствието между цената и възнаграждението, от една страна, и услугите, от друга страна, по смисъла на член 4, параграф 2 от Директива 93/13.

Senāts (Върховен съд) обръща внимание на обстоятелството, че член 6, параграф 2² от Закона за защита на правата на потребителите, с който е транспонирана в националния правен ред посочената разпоредба от Директива 93/13, е влязъл в сила след сключването на договора.

[8.1] Ако посочената договорна клауза се отнася до основния предмет на договора или до съответствието между цената и възнаграждението, от една страна, и услугите, от друга страна, Senāts (Върховен съд) иска да се установи дали следва да се приеме, че посочената договорна клауза не е съставена на ясен и разбираем език по смисъла на член 5 от Директива 93/13 и създава в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора, по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 93/13.

В това отношение се отправя допълнителен въпрос с оглед на решение *Olympique Lyonnais*, в което Съдът приема, че „*joueur espoir*“, който подпише след обучението си договор като професионален играч с клуб от друга държава членка, може да бъде осъден да заплати обезщетение за вреди в размер, който не е свързан с действителните разходи за обучение (вж. решение на Съда от 16 март 2010 г., *Olympique Lyonnais*, C-325/08, EU:C:2010:14, т. 50). Противоречи ли на изискванията на член 6, параграф 1 от Директива 93/13 решение на национален съд, с което сумата, която може да се изиска да бъде платена от потребителя на доставчика на услуги, се намалява до размера на действителните разходи, направени от него за предоставянето на услугите на потребителя въз основа на договора? Изглежда трябва да се вземе предвид и практиката на Съда, съгласно която

ако на националния съд се позволи да променя съдържанието на неравноправните клаузи, съдържащи се в такъв договор, това правомощие може да засегне постигането на дългосрочната цел, предвидена в член 7 от Директива 93/13 (вж. решение на Съда от 27 януари 2021 г., *Dexia Nederland*, C-229/19 и C-289/19, EU:C:2021:68, т. 64).

[8.2] Ако посочената договорна клауза се отнася до основния предмет на договора или до съответствието между цената и възнаграждението, от една страна, и услугите, от друга страна, *Senāts* (Върховен съд) иска да се установи и дали в случай че съд приеме, че размерът на възнаграждението е явно непропорционален на приноса на доставчика на услуги, той все пак може да обяви тази договорна клауза за неравноправна на основание на националното право.

В това отношение се отправя друг въпрос във връзка с член 8а от Директива 93/13. По-конкретно ограничава ли по някакъв начин компетентността на съдилищата обстоятелството, че Латвия е информирала Европейската комисия, че нейната правна уредба не превишава минималните правила, установени в тази Директива? Публикуваната от Европейската комисия информация относно информирането от държавите членки в съответствие с член 8а от Директивата показва, че държавите членки са обявили, че националното право не предвижда правила, превишаващи предвидените в Директивата минимални правила, или са обявили например, че националното право съдържа списък на договорни клаузи, които при всякакви обстоятелства се смятат за неравноправни, или списък на клаузи, които трябва да се считат за неравноправни, освен при доказване на обратното, или че е предвидено (в противоречие с член 4, параграф 2 от Директива 93/13), че преценката за неравноправност на клаузите се извършва и по отношение на клаузите, които са изразени на ясен и разбираем език. Горното е в съответствие с изискването на член 8а от Директива 93/13 за информиране на Европейската комисия по-специално за разпоредбите относно оценката на договорните клаузи или списъка на договорните клаузи. Списъкът не съдържа информация дали някоя държава членка е разширила определението на понятието „потребител“ и дори не включва предоставена от Италия информация в този смисъл, въпреки че италиански съд, изглежда, е разширил приложното поле на предвидената в Директивата защита, така че да обхване и субекти, които не са физически лица (вж. решение на Съда от 2 април 2020 г., *Condominio di Milano, via Meda*, C-329/19, EU:C:2020:263, т. 35). Според *Senāts* (Върховен съд) от горното следва, че публикуваната информация, предоставена от държавите членки на основание член 8а, може да не е решаваща за установяването дали държава членка е разширила определението на понятието „потребител“.

- 9 В практиката на Съда относно прилагането на разпоредбите на Директива 93/13 досега не е разглеждан въпросът как трябва да се прецени обстоятелството, че към момента на сключване на договора потребителят е ненавършило пълнолетие лице. По принцип ненавършилите пълнолетие

лица не са дееспособни да сключват договори (законовите разпоредби им позволяват да сключват сделки само в изключителни случаи, например при отчуждаване на имущество, с което могат да се разпореждат свободно, или при трудови правоотношения в предвидените от закона случаи). Поради това следва да се разгледа значението на обстоятелството, че договор, сключен от името на ненавършило пълнолетие лице от неговите родители с доставчик на услуги, има значителни и трайни последици върху финансовото състояние на това лице и следователно върху правото му на собственост (в случай на такъв вид договор, по-специално по време на цялата му евентуална професионална кариера).

[9.1] Senāts (Върховен съд) счита, че с оглед на закрилата на децата, гарантирана от член 24, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз, е важно да се разясни как съдилищата следва в действителност да се уверят, че договорът, сключен между доставчик на услуги и потребител, който не е навършил пълнолетие към момента на сключването на договора, и за който следователно се прилагат изискванията на Директива 93/13, не е против висшия интерес на детето.

Освен това съдилищата трябва да проверят и дали такъв договор ограничава прекомерно правото на собственост на ненавършилото пълнолетие лице, защитено от член 17, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

[9.2] Обратно, ако договорът не попада в приложното поле на Директива 93/13 и ако освен това тя не допуска националните съдилища да прилагат по отношение на такива договори разпоредбите относно защитата на правата на потребителите, съдържащи се в посочената Директива, Senāts (Върховен съд) иска да се установи дали не следва да се прецени дали договорът нарушава посочените по-горе основни права, гарантирани от Хартата на основните права на Европейския съюз, като се има предвид, че спортните дейности като такива попадат в приложното поле на правото на Съюза (вж. точки 7.1—7.2 от настоящото определение).

- 10 С оглед на гореизложените съображения Senāts (Върховен съд) счита, че е необходимо да сезира Съда, за да се разясни как трябва да се прилагат правилата относно неравноправните клаузи в сключените с потребители договори.

Диспозитив

На основание член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз [...] [позоваване на национални процесуални правила] Senāts (Върховен съд)

определи

Отправя до Съда следните преюдициални въпроси:

- 1) Попада ли в приложното поле на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (наричана по-нататък „Директива 93/13“) договор за предоставяне на услуги за подпомагане на развитието и кариерата на спортист, сключен между, от една страна, търговец, упражняващ професионалната си дейност в областта на развитието и тренировката на спортисти, и от друга страна, ненавършило пълнолетие лице, представлявано от неговите родители, което към момента на сключване на договора не упражнява професионална дейност в областта на съответния спорт?
- 2) При отрицателен отговор на първия въпрос, допуска ли Директива 93/13 национална съдебна практика, която тълкува правната уредба, с която тази директива е транспонирана в националния правен ред, в смисъл, че съдържащите се в нея разпоредби за защита на правата на потребителите са приложими и по отношение на такива договори?
- 3) При утвърдителен отговор на първия или втория въпрос, може ли национален съд да извърши преценка за неравноправност в съответствие с член 3 от Директива 93/13 на договорна клауза, която предвижда, че за предоставянето на посочените в договора услуги за подпомагане на развитието и кариерата в определен спорт младият спортист се задължава да плаща възнаграждение в размер на 10 % от приходите, които ще получава през следващите 15 години, и да не приеме, че посочената клауза е част от клаузите, които не подлежат на преценка за неравноправност съгласно член 4, параграф 2 от Директива 93/13?
- 4) При утвърдителен отговор на третия въпрос, следва ли договорна клауза, която предвижда, че за предоставянето на посочените в договора услуги за подпомагане на развитието и кариерата на спортист младият спортист се задължава да плаща възнаграждение в размер на 10 % от приходите, които ще получава през следващите 15 години, да се счита за съставена на ясен и разбираем език по смисъла на член 5 от Директива 93/13, като се има предвид, че към момента на сключване на договора младият спортист не е разполагал с ясна информация за стойността на предоставената услуга и за сумата, която трябва да плати за нея, която информация да му позволи да оцени финансовите последици, които могат да настъпят за него?
- 5) При утвърдителен отговор на третия въпрос, следва ли да се счита, че договорна клауза, която предвижда, че за предоставянето на посочените в договора услуги за подпомагане на развитието и кариерата на спортист младият спортист се задължава да плаща възнаграждение в размер на 10 % от приходите, които ще получава през следващите 15 години, представлява по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 93/13 клауза, която създава в ущърб на

потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора, като се има предвид, че този параграф не свързва стойността на предоставената услуга с разходите на потребителя?

- 6) При утвърдителен отговор на петия въпрос, противоречи ли на член 6, параграф 1 от Директива 93/13 решение на национален съд, с което сумата, която може да се изиска да бъде платена от потребителя на доставчика на услуги, се намалява до размера на действителните разходи, направени от него за предоставянето на услугите на потребителя въз основа на договора?
- 7) При отрицателен отговор на третия въпрос и ако договорната клауза, която предвижда, че за предоставянето на посочените в договора услуги за подпомагане на развитието и кариерата на спортист потребителят се задължава да плаща възнаграждение в размер на 10 % от приходите, които ще получава през следващите 15 години, не подлежи на преценка за неравноправност в съответствие с член 4, параграф 2 от Директива 93/13, може ли националният съд, след като установи, че размерът на възнаграждението е явно непропорционален на приноса на доставчика на услуги, все пак да обяви тази договорна клауза за неравноправна на основание на националното право?
- 8) При утвърдителен отговор на седмия въпрос, трябва ли в случай на договор, сключен с потребител, когато член 8а от Директива 93/13 все още не е бил влязъл в сила, да се вземе предвид предоставената в съответствие с член 8а от посочената директива информация от държавата членка на Европейската комисия относно приети от държавата членка в съответствие с член 8 от същата директива разпоредби, и ако това е така — ограничена ли е компетентността на националните съдилища от предоставената от държавата членка информация в съответствие с член 8а от Директива 93/13, когато държавата членка е посочила, че нейното законодателство не превишава установените в тази Директива минимални правила?
- 9) При утвърдителен отговор на първия или втория въпрос, какво значение има с оглед на член 17, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз във връзка с член 24 от нея за прилагането на правната уредба, с която в националния правен ред са транспонирани разпоредбите на Директива 93/13, обстоятелството, че към момента на сключване на договора за предоставяне на съответните услуги с петнадесетгодишен срок младият спортист не е бил навършил пълнолетие, поради което посоченият договор е сключен от неговите родители от името на ненавършилото пълнолетие лице, задължавайки го да плаща възнаграждение в размер на 10 % от всички приходи, които получава през следващите 15 години?

- 10) При отрицателен отговор на първия или втория въпрос, като се има предвид, че спортните дейности попадат в приложното поле на правото на Съюза, нарушава ли основните права, гарантирани от член 17, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз във връзка с член 24, параграф 2 от нея, договор за предоставяне на услуги с петнадесетгодишен срок, сключен с ненавършил пълнолетие млад спортист от родителите му от негово име, който задължава посоченото ненавършило пълнолетие лице да плаща възнаграждение в размер на 10 % от всички приходи, които получава през следващите 15 години?

Спира производството до произнасянето на Съда на Европейския съюз.

Определението не подлежи на обжалване.

[...] [подписи]